D'elefants i aplaudiments

Per PepMaria el dc., 15/04/2020 - 10:02

Després d'un abrupta tornada de l'Índia, en una quarantena daurada a la meva habitació, m'he organitzat i m'he re-connectat amb companys, amics i familiars confinats. En un cert moment, m'he adonat que la pau, l'ordre i l'equilibri vital que m'he esforçat a construir censuraven quelcom de fonamental: a la meva habitació hi havia un elefant, la por de la mort.

Tal vegada aquests dies passa que anem gestionant les estretors del confinament, tot intentant posar ordre i bona cara. Volem assegurar un mínim de confort, rendir al màxim amb el tele-treball, fer estudiar els infants i acompanyar els nostres avis. I quan hi ha moments difícils, ens preguntem quins aprenentatges podem treure'n per al futur...

Però tal vegada hi ha un afany addicional, un excés de zel que respon finalment al desig de no mirar l'elefant que és el darrer causant de les nostres estretors. Certament, no estem tancats a casa perquè participem en un "reality show" convocat per un programa de televisió, encara que els mitjans de comunicació ens ajuden a sobreviure i a distreure'ns.

Per sort, aquests mitjans ens conviden cada dia a un "espectacle interactiu": els aplaudiments de les vuit del vespre. Són un moment per despertar-nos dels excessos de zel i fer-nos adonar de l'elefant: hi ha gent allà a fora, i concretament als hospitals, que estan mirant l'elefant cara a cara. En aquest sentit, una jove doctora de Bellvitge explicava a la televisió la seva por, la seva determinació i la seva impotència- especialment davant dels qui pateixen i moren sols. I afirmava mig sorpresa: "Però és per això que he triat aquesta professió." Ho deia com si es despertés d'un somni de motivacions diverses que ja no li servien, i constatés la força de la motivació última que se li feia evident ara.

Els nostres aplaudiments estan honorant la raó última de les professions sanitàries, la raó última de tota professió, la raó última de tota vida veritablement humana: la que celebra, malgrat tot, la vida i la mort (tan inextricablement lligades); treballa determinadament per promoure la vida de tothom; i acompanya amb impotència i tendresa la mort dels qui marxen. Com marxarem tots un dia o un altre: això és el que ens recorden les estretors que provoca l'elefant a les nostres llars.

.....

· "Però és hora d'anar-nos-en; jo per morir, vosaltres per viure. Qui de nosaltres va a una millor sort, és obscur per tothom llevat del déu." Apologia de Sòcrates, XXXIII

· « Ah, tant de bo que es tractés d'un terratrèmol! Un bon sotrac i no se'n parli més… Comptem els morts, els vius, i s'acaba la feina. Però aquest porqueria de malaltia ! Fins i tot els qui no la tenen la porten al cor. » A. Camus La peste

· « No felicitem un professor per ensenyar que dos i dos són quatre. Tal vegada el felicitarem per haver escollit aquesta professió tan bonica. » A. Camus La peste

« I per dir simplement el que aprenem enmig de les epidèmies : que hi ha en els humans més coses a admirar que coses a menysprear. » A. Camus La peste

.....

· Quines maneres amables i serenes he trobat o puc trobar per explicitar el que estic sentint en relació amb la mort?

· De quines maneres amables i serenes puc convidar la gent a parlar de com estan vivint en relació amb la mort?